

PESMI

Miroslav Košuta

PESEM

Včasih si jih gradimo iz sna,
včasih iz grenke besede,
črne ladje,
črne ladje,
tisočere poti so pred nami,
vetrovi prinašajo klice
z neznanih celin.

Težke od tisočletij,
bridke kot ure strahu,
črne ladje,
črne ladje,
kje sem plul pod njihovimi jadri,
kje sem že okusil
njihov poraz?

Plovejo skozi močvirja,
globlja kot oceani,
z mornarji, ki iščejo pot
in svoj obraz,
črne ladje,
črne ladje,
skozi temó, skozi mraz.

HISA

Vsaka hiša ima štiri stene
in nebo.

Vsaka hiša ima uro, ki meri noč,
in črva, ki grizlja smrt
v policah,
v podu,
v posteljni vabi z vonjem po znoju.

Vsaka hiša ima vrata, da skoznje
stopa strah,
in med okni
okno za samomorilce.

Hiše v mojih krajih so lampijoni
in svetijo na morje,
v eni
pa je ležišče iz suhih alg,
kjer me čaka
telo,
odprto ko zemlja
in globoko
ko grob.

PTICA

Vse, kar vem o ptici,
je nejasna slutnja,
da sem jo že čakal
in da ni prišla.

Mogoče je brez glasa,
pa je nisem slišal,
mogoče nima kril,
pa ne more priti,
je le prispodoba
in leži kot konj
po tridesetletni vojni
z drobno travo v srcu
tam za turškim gričem,
tam za turškim gričem
ali mnogo bliže.

PROSTITUTKA

Zakopani obraz matere in sestre,
vestalka večnega ognja,
ne šteje dni od stvarjenja sveta
ne od postavitve templja.

Spozna kraguljevo samoto,
ko jo nevidna obletava,
zasluti kačje oko,
če z vinom sreba njen smeh,
podobo mnogih rojstev.

Prebira tuje roke,
o kratka črta življenja,
tigri in zmaji,
nikoli ne prideš v Cordobo,
glej,
reka zanašajočih glasov,
ogrlica krikov,
kamenje, zlizano od motnih voda
in rumenih trupel,
trava,
trava,
trava,
preprosto ležišče za vse.

NOŽ

Nož je ostro rezilo,
blešči se kakor sonce,
sije kakor plamen.

Nož je lahko bodalo,
nož nam reže kruh.

Psi se ga bojijo,
ker slutijo v njem božanstvo.

Smrt je njegov poklic
in delitev ljubezni.

Včasih pomeni svobodo —
kadar gre na nož.

PETELIN

Petelin je pisana žival
spreminjajočih se luči.

Kure ga v kurnik pošiljajo,
on pa kikirí
in kikirí
in kaká
in se repenči,
ker je petelin po milosti božji.

Zmerom je prvi na gnoju,
da drugim kaže pot.

Kadar plane v streho
in pokaže svojo pravo barvo,
se sam več ne spozna.

ŠAH

Šah je sodobna kitajska igra,
v njej ni nič rumenega,
v njej ni nič rdečega —
krvavi so le kmetje,
ki jim je onemogočen umik.

Po senčnih drevoredih
dirjajo iskri žrebci,
kopjaniki s sulicami
klatijo kostanje,
lepa kraljica se sprehaja
za obzidjem trdnjave
in pazi na vsak njen kamen,

star kralj pod platanami
pa si z brade razbira mušice,
saj je samo za to,
da igrajo za njegovo glavo.